

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zast. zákonnou zástupkyní: B. S., zastoupené Mgr. Jiřím Gregůrkem, advokátem se sídlem Na Kaplance 491/8, Beroun, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č.j. OAM-289/VL-01-K04-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 10. 2008, č. j. 32 Az 18/2008 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky Mgr. Jiřímu Gregůrkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2008, č.j. OAM-289/VL-01-K04-2008. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud přisvědčil správnímu orgánu, že za situace, kdy se stěžovatelka narodila na území České republiky, nemohla být v Kazašské republice pronásledována z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nejsou opodstatněny

obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud totiž zamítl jako nedůvodné žaloby rodičů stěžovatelky, kteří tvrdili, že byli v zemi původu pronásledováni z náboženských důvodů. V aplikaci ust. § 13 zákona o azylu neshledal soud žádných pochybení; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu žalovaný nevybočil z mezí stanovených zákonem. Soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelce v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že krajský soud nevyhodnotil její situaci v souladu se zákonem, pochybil při výkladu práva, resp. se ztotožnil s chybným výkladem správního orgánu, a nerespektoval ustálenou judikaturu. Stěžovatelka se proto domnívá, že podaná kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že její rodiče byli v Kazachstánu pronásledováni z důvodu náboženství. Není vyloučeno, že po návratu by se perzekuce ještě vystupňovala a pro své náboženské přesvědčení by byli odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody, což by se negativně promítlo do života stěžovatelky. Správní orgán sice opatřil několik zpráv MZV USA a MZV ČR, ty však logicky nemohou postihovat všechny problémy a příkoří, ke kterým v Kazachstánu dochází. Správní orgán vůbec nezohlednil zkušenosti rodičů stěžovatelky a dostupné zprávy nezávislých pozorovatelů. Stěžovatelka ke kasační stížnosti přiložila dvě zprávy o situaci v Kazachstánu ilustrující skutečnou situaci v zemi a zvlášť státní moci. Stěžovatelka dále namítla, že žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany dne 10. 4. 2008. V této době ještě nebyla ukončena řízení o udělení mezinárodní ochrany rodičům stěžovatelky, neboť ti podali správní žalobu, která měla podle ust. § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek. Správní orgán tudíž při rozhodování o udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a zákona o azylu vycházel ze stavu, který neměl oporu ve spisech. Podaná žaloba byla projednána bez nařízení jednání, ačkoli stěžovatelka s takovýmto postupem nesouhlasila. Je sice pravdou, že se ve stanovené lhůtě nevyjádřila k výzvě soudu, tato však obsahovala pro ni nesrozumitelné poučení. Stěžovatelce tak byla odňata možnost podrobněji popsat a doplnit důvody pro udělení azylu při ústním jednání, což podle jejího názoru mohlo mít vliv na rozhodnutí soudu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 2. 10. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného

dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě stěžovatelka neuvedla žádný konkrétní důvod, proč by měla podaná kasační stížnost svým významem přesahovat její vlastní zájmy. Důvod přijatelnosti nelze dovodit pouze z obecného tvrzení stěžovatelky, že krajský soud chybně vyložil zákon a nerespektoval ustálenou judikaturu. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané nezletilým žadatelem narozeným na území České republiky se dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 433/2004 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 412/2005 - 56, www.nssoud.cz, kde dospěl zde k závěru, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou v takovém případě většinou odvozeny od důvodů uplatněných rodiči žadatele či jeho zákonnými zástupci, neboť tento žadatel zpravidla žádný důvod pro udělení azylu vztahující se pouze k němu mít ani nemůže, protože situaci v zemi původu vůbec nepoznal.

K postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se pak Nejvyšší správní soud již dostatečně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz. Zde dospěl k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Podrobně se přitom zabýval otázkou, kdy konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí či orgánů státní moci již dosahují jednotlivě či ve svém souhrnu takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu pak Nejvyšší správní soud považoval za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Žádosti o azyl podanou za účelem sloučení rodiny se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, www.nssoud.cz.

K otázce zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o azyl a významu zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 264/2005 - 68, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, www.nssoud.cz; k důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková

podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, pak např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Podmínkami pro rozhodnutí věci bez jednání podle § 51 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č.j. 6 Azs 36/2003 - 50, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, www.nssoud.cz; k potřebě ustanovení tlumočníka se pak vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu